

NUALA ELLWOOD

Mano sesers kaulai

Iš anglų kalbos vertė
Gražina Nemunienė

Sofoklis

VILNIUS, 2017

Skiriu tėvui – labai geram žmogui.

„Kai tylioji valanda, apsivilkusi juodai,
Man į lovą neš sapnus,
Te juose nešauks dažnai
Manęs tylūs mirusių balsai.“

Alfredas Tenisonas

Prologas

Dabar ji saugi. Išsilaisvinusi iš savo demonų. Paskutinė jos pailsio vieta yra rami ir tyli, vandeninga ramybės oazė. Jai tai būtų patikė, tyliai mąstau stebėdama, kaip pramogų laivas įplaukia į priėplauką. Jai ši vieta atrodytų tinkama.

Sunku patikėti, kad po tokios smurtinės mirties ji apskritai galėtų rasti ramybę, bet, tikiuosi, ras.

Mano sesuo. Mano gražioji, puikioji sesuo.

„Ilsėkis ramybėje“, – sušnabždu. Barstydama pelenus į vandenį, giliai atsidūstu. Tikriausiai tai pabaiga.

Į laivą sulipa turistai ir mes, trys palūžusios sielos, atsisveikinančios su pelenais, girdime jų sujaudintus balsus. Staiga galvoje vėl sukirba nuo pat sesers mirties mane persekiojanti mintis.

Kaip taip galėjo būti, kad iš mūsų dviejų mirtis pasirinko ją, o aš likau gyva?

PIRMA DALIS

Hern Bėjaus policijos nuovada

2015 metai, balandžio 19-oji, sekmadienis

10.30 ryto

– Ar pakartoti klausimą? – klausia gydytoja, bet man jos žodžius sunku išgirsti per kitus balsus.

– Keite? – gydytoja pasimuisto kėdėje.

– Atsiprašau, gal galite pakartoti klausimą?

Mėginu sutelkti dėmesį.

– Ar uždaryti langą? Lauke triukšminga.

Stojasi, o aš pamėginu ją sustabdyti. Ji krūpteli ir aš suvokiu, kad galėjo mano gestą suprasti kaip agresiją.

– Ne, – sakau, o gydytoja nerangiai atsisėda. – Viskas gerai. Man tik pasirodė, kad išgirdau... bet ne, nieko. Nieko.

Privalau jai pasakyti apie balsus.

Ji linkteli galvą ir šypteli. Ji žino. Garsinės haliucinacijos, balsai galvoje. Klinikinei psichologei tai tikras džiaugsmas. Ji paima užrašų knygelę ir atverčia švarų puslapį.

– Puiku, – sako, o jos rašiklis rašant sužvilga sidabru ryto saulės spinduliuose. – Ar tai, ką girdite, Keite, suprantama? Ar galėtumėte apibūdinti, ką girdite?

– Nežinau, apie ką kalbate, – atsakau.

– Ar jums sunku suprasti, ką tie balsai sako?

– Klausykit, žinau, ką čia darote, – pasakau atžariai, – bet jums nepasiseks, nes nesu ta, kuo mane laikote.

– O kas, jūsų manymu, esate?

– Beprotė, kuri girdi balsus, mato daiktus, kurių nėra, kitaip tariant, viską išsigalvoja. Manote, kad viską prasi-manau?

Man bekalbant vėl pasigirsta balsai, tai garsiau, tai tyliau, svyruojantys lyg radijas. Šo kažką sako, bet nesupran-tu per aplink sklindančius riksmus – aimanuojančios senu-tės ir tėvo, bėgančio su sumaitotu dukros kūneliu rankose. Tai seni, manęs neapleidžiantys balsai, sugrįžtantys, vos tik patiriu įtampą.

Nieko negaliu padaryti. Užsidengiu ausis rankomis. Balsai prityla ir virsta užesiu, kokį girdi prispaudęs vande-nyno kriauklę prie ausies. Matau mamą, skruostu priglu-dusią prie mano skruosto. *Paklausyk, brangioji, ar girdi? Su tavimi kalba vandenynas.* Tikėjau tu, ką ji sakė. Tikėjau, kad kriauklėje slepiasi jūra, nors iš tiesų tai tebuvo oras, at-simušantis į kreivas ertmės sienelės. Tikėjau ja, nes man taip reikėjo. Ji buvo mano mama ir niekada nemelavo.

– Keite?

Matau judančias Šo lūpas. Ji taria mano vardą. Akimirka spoksau į ją, o ji į mane. Jos akys drumzlinai žalios lyg jūra žiemą. Jūros ošimas stiprėja, nes bangos atsimuša į uolas.

– Keite, prašau, – Šo stojasi. Ji ketina šauktis pagalbos.

Prisiverčiu atitraukti rankas nuo ausų ir suneriu jas. Pe-ridoto apyrankė, kurią Krisas man padovanojo per aštun-tąsias mūsų meilės metines, nusmunka ant riešo. Pirštu perbraukiu per ją, patrinu akmenukus lyg džino lempą. *Su-galvok norą,* sakau sau. Prisimenu vakarą, kai Krisas man

padovanojo šią apyrankę. Buvome Venecijoje. Kaip tik vyko karnavalas, mes ėjome ūkanose skendinčiomis gatvėmis gėrėdamiesi puošniais užautojų kostiumais, kai Krišas kažką įkišo man į kišenę.

– Kitiems aštuoneriems metams, – sušnabždėjo jis, kai užsisėgiau apyrankę ant riešo. Užsimerkiu. *Sugrąžinkite man Krišą.*

– Kaip miegate pastaruoju metu? – klausia daktarė Šo. – Ar sapnuojate košmarus?

Papurtau galvą ir mėginu sutelkti dėmesį, bet galiu galvoti tik apie Krišą ir Veneciją. Ore tvyro kanalų kvapas.

– Ji labai graži, – sako Šo ir mosteli į apyrankę.

– Tikriausiai peridotas apsaugo nuo naktinių košmarų, – sušnabždu.

– Iš tiesų?

Toliau trinu akmenį smiliumi ir nykščiu. Tai keistai ramina.

– Ar akmuo padeda, Keite?

Ji nenutyla. Gurkšteliu vandens iš man prieš valandą paduotos plastikinės šio skyriaus stiklinės. Vanduo drungnas ir smirda chemikalais, bet tai vis vien geriau nei Venecijos kanalų smarvė.

– Sapnavau keistą blogą sapną, – atsakau, atgalia ranka šluostydamosi burną. – Kas nesapnuotų? Keletas pastarųjų savaičių buvo sunkios.

Kol Šo rašo, aš spoksau į pėdas ir akimirksnį matau kūno dalis, sustingusias purve lyg kokią makabrišką dėlionę. Ji klausė manęs apie košmarus, o nuo ko man pradėti? Ar turėčiau jai papasakoti, kad mačiau save, stovinčią negiluose kapuose, kur mano kojos smigo į žemę, o kojų pirštai

mirko kūnų skysčiuose? Ar turėčiau jai pasakoti apie tas nesibaigiančias juodas naktis, kai pabUSDdavau maldaudama, kad išgirsčiau kokį nors triukšmą, tarškėjimą, ką nors, tik ne tą nesibaigiantį mirusiųjų tylėjimą? Ne, jei papasakočiau, tik sustiprinčiau jos įtarimus. Reikia susikaupti ir nepasiduoti, nes kitaip man galas. Vis dar trinu peridotą, kad mane apsaugotų. Šo nustoja rašyti ir pakelia akis.

– Ar galite pasakyti, kad blogi sapnai padažnėjo, kai sugrįžote į Hern Bėjų?

Padedu plastikinę stiklinę ant stalo ir atsilošiu kėdėje. Negaliu leisti mintims klajoti. Privalau susikaupti, būti atsargi. Kiekvienas ištartas žodis gali būti panaudotas prieš mane.

– Ne, jie nepadažnėjo ir nėra baisesni, – sakau stengdamasi, kad balsas nevirpėtų, – tiesiog jie tapo labai tikroviški.